

30 octombrie – 5 noiembrie

„Care este neamul acela așa de mare?”

Textul de memorat: „Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată Legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?” (Deuteronomul 4:8)

Primele trei capitole din Deuteronomul au fost, în esență, o lecție de istorie, care să îi reamintească poporului experiențele prin care trecuse până în acel moment. Când ajungem la capitolul patru, lecția de istorie se transformă mai mult în predică. Relatarea evenimentelor nu era doar pentru cei pasionați de istorie, ci trebuia să slujească și unui alt scop: acela de a le arăta israeliților puterea și harul lui Dumnezeu și faptul că, deși ei greșiseră, Domnul continua să onoreze legământul făcut cu ei.

Capitolul patru începe cu expresia ebraică *we'attah*, (o conjuncție și un adverb), care poate fi tradusă prin „și acum” sau „deci acum”. Tocmai trecuseră în revistă istoria lor recentă, o amintire a ceea ce Dumnezeu făcuse pentru a-i aduce în acel punct; „și acum”, sau „deci acum”, li se cerea să împlinească partea lor de legământ, adică să asculte de Domnul (vezi și Deuteronomul 10:12).

Iată de ce primul verb care apare după „deci acum” este *shama'* același verb (și la aceeași formă) cu cel folosit la începutul rugăciunii *Shema* și care înseamnă „ascultă” sau „supune-te” - un verb repetat de-a lungul întregii cărți Deuteronomul.

Așadar, începutul capitolului ar suna astfel: *Deci acum, Israele, datorită a ce am făcut pentru tine, tu trebuie să ascuți de...*

Duminică, 31 octombrie – „Să n-adăugați nimic sau să scădeți nimic”

1. Care a fost avertizarea specifică pe care Domnul le-a dat-o copiilor lui Israel cu privire la „legile și poruncile” Lui și de ce era urgent să fie avertizați în această privință? Deuteronomul 4:1,2 (Vezi și Deuteronomul 12:32.)

Domnul le spune să asculte de „legile și poruncile” Lui și să nu adauge sau să scoată ceva din ele. De ce ar vrea cineva să schimbe Legea lui Dumnezeu?

Cunoaștem răspunsul, firește.

„Satana a perseverat și a fost neobosit în eforturile lui de a-și continua lucrarea începută în cer, de a schimba Legea lui Dumnezeu. El a avut succes în a face lumea să creadă teoria pe care a prezentat-o în cer înainte de căderea lui, și anume că Legea lui Dumnezeu este greșită și are nevoie de revizuire. O mare parte din biserica declarată creștină arată, dacă nu prin cuvinte, cel puțin prin atitudinea ei, că a acceptat acea idee falsă.” - Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 2, p. 107

Când privim la istoria Israelului antic, vedem că israeliții au dat de multe ori de necazuri nu numai pentru că ignorau anumite precepte ale Legii, ceea ce, practic, însemna că „scădeau” din ea după cum se potrivea scopului lor, dar și pentru că „adăugau” la ea, în sensul că introduceau practici care nu erau specificate în Lege și care, conduceau, în cele din urmă, la călcarea ei.

2. Vedem în versetele de mai jos un exemplu al principiului despre care Moise i-a avertizat pe copiii lui Israel, deși într-un alt context? Matei 15:1-9

Când, în cele din urmă, evreii au ajuns în țara care le fusese promisă, au ignorat deseori avertizările directe cu privire la idolatrie, de exemplu. Drept consecință, ei au adoptat multe practici păgâne, uneori

Studiu Biblic, Trim. IV, 2021 – „Adevărul prezent” în Deuteronomul

chiar incluzându-le în pretinsa lor închinare la Iehova. Apoi, până în vremea când a venit Isus, ei au adăugat tot felul de tradiții omenești care, după cum Isus Însuși le-a spus, „au desființat Cuvântul lui Dumnezeu”.

Oricum ar fi, fie că s-a adăugat, fie că s-a scos, Legea a fost schimbată și poporul a suferit consecințele.

În ce fel ar trebui să fim atenți să nu adăugăm sau să scoatem din ce ne spune Dumnezeu să facem?

Luni, 1 noiembrie – Baal-Peor

În Deuteronomul 4:3,4, copiilor lui Israel li se mai dă puțină lecție de istorie, care să le servească drept amintire a trecutului sau a oricăror adevăruri spirituale sau practice pe care, în mod ideal, ar fi trebuit să le învețe.

3. Ce s-a întâmplat în versetele următoare? Ce adevăruri spirituale și practice ar fi trebuit poporul să învețe din acest eșec? Numeri 25:1-15

Oricât de stânjeniți ne simțim citind relatările care ne spun că Israel a nimicit anumite popoare păgâne din jurul lui, pasajul acesta ne ajută, cu siguranță, să găsim o explicație a logicii din spatele poruncii. Poporul Israel trebuia să fie, pentru popoarele păgâne din jurul lui, o mărturie despre adevăratul Dumnezeu - singurul Dumnezeu. Ei trebuiau să fie un exemplu care să arate cum era închinarea la adevăratul Dumnezeu. În schimb, aderând la „dumnezeii” păgâni din jurul lor, israeliții au ajuns într-o răzvrătire față de adevăratul Dumnezeu, pe care ei trebuiau să-L reprezinte în lume.

Deși expresia „a curvi” are adesea o semnificație spirituală, aceea că Israel s-a dus după dumnezei și practici păgâne (vezi Osea 4:12-14), în cazul acesta limbajul (și restul relatării) sugerează că, într-adevăr, se păcătuia și în sfera desfrâului fizic, cel puțin la început. Din nou, aici, Satana profită de natura umană căzută, folosind femeii păgâne pentru a-i seduce pe bărbații evrei care, evident, și-au îngăduit să se lase seduși.

Fără îndoială, actul curviei la nivel fizic a degenerat și în curvie spirituală. În cele din urmă, oamenii implicați au fost prinși în practicile închinării păgâne, în care Israel „s-a alipit de Baal-Peor”, ajungând să se atașeze de acest dumnezeu fals și chiar să-i aducă jertfe. În ciuda tuturor învățăturilor și poruncilor primite, ei au fost dispuși să dea cu piciorul la tot, în înflăcărarea pasiunii și a poftei.

Cum a putut să se întâmple așa ceva? Foarte ușor. Împietrindu-și conștiința în fața primului păcat, a celui fizic, ei au fost gata să cadă în plasa următorului, a celui spiritual, care trebuie să fi fost obiectivul suprem al lui Satana. Ei decăzuseră atât de mult încât, potrivit textului, un bărbat își adusese femeia madianită exact în tabără, chiar înaintea lui Moise și a poporului care plângea în afara Cortului Întâlnirii.

Între corpul nostru și mintea noastră există o foarte strânsă legătură. Ce afectează corpul, afectează și mintea și invers. Ce putem învăța din această istorie despre cât de periculoasă poate fi pentru viața noastră spirituală îngăduința față de slăbiciunile fizice?

Marți, 2 noiembrie – „Alipiți-vă de Domnul, Dumnezeul vostru”

Mii de oameni au murit din cauza păcatului de la Baal-Peor. Toți cei care se duseseră după Baal-Peor au fost nimiciți. Totuși, mulți nu s-au dedat apostaziei. Cine au fost aceștia?

4. Cum explică acest text diferența dintre cei care au păcătuit și cei care nu au păcătuit? Care este mesajul important pentru noi aici în ce privește păcatul și ispita, pe de o parte, și puterea lui Dumnezeu în viața noastră, pe de altă parte? Deuteronomul 4:4

Să observăm contrastul dintre cuvântul „toți” din versetul de mai sus și cel din versetul 3. „Toți” aceia care s-au dus după Baal-Peor au fost nimiciți, dar cei care s-au alipit de Domnul au fost „toți” vii. Nu a

existat nicio cale de mijloc și nu există nici astăzi. Suntem fie pentru Isus, fie împotriva Lui (Matei 12:30).

Termenul ebraic pentru „v-ați alipit”, *dbq*, arată de multe ori spre un angajament puternic de a adera la ceva. Aceeași rădăcină ebraică este folosită în Geneza 2:24, unde bărbatul își va lăsa părinții și se va „alipi” de nevasta lui (vezi și Rut 1:14). În acest context apare de patru ori în Deuteronomul (Deuteronomul 10:20; 11:22; 13:4; 30:20) și în fiecare situație ideea este aceeași: ei, copiii lui Israel, trebuiau să se alipească de Dumnezeu lor - să se consacre Lui și să-și ia puterea și tăria de la El. Omul trebuie să facă alegerea de a se „alipi” de Dumnezeu și apoi, prin puterea Lui, să evite să păcătuiască.

5. Ce declarație găsim în Noul Testament care se regăsește și în Deuteronomul 13:4? Iuda, vers. 24; 1 Corinteni 10:13

Dumnezeu este credincios; Dumnezeu este în stare să ne ferească de cădere. Dar noi trebuie să facem alegerea conștientă de a ne alipi de Dumnezeu, așa cum au făcut cei credincioși la Baal-Peor. Dacă facem astfel, atunci putem fi siguri că, oricare ar fi ispita, putem rămâne credincioși.

Cum ne ajută practici precum rugăciunea, studiul biblic, închinarea și părtășia să ne alipim de Domnul?

Miercuri, 3 noiembrie – „Care este neamul acela așa de mare?”

Versetele care urmează după Deuteronomul 4:4 constituie unul dintre cele mai profunde și mai frumoase pasaje din toată Scriptura (versiunea ebraică este magnifică!). Cineva ar putea susține că, în esență, mesajul din Deuteronomul se găsește concentrat aici și tot restul este doar un comentariu. În timp ce citești aceste texte, gândește-te la diferite modalități prin care principiul de aici ni s-ar putea aplica și nouă.

6. De ce oare i-a spus Domnul lui Israel, prin Moise, cuvintele din versetele următoare? Deuteronomul 4:5-9

Domnul vrea ca poporul să-și dea seama că a fost chemat, ales, pentru un motiv special. Israelii sunt un neam „mare”, exact așa cum îi spusese Dumnezeu lui Avraam chiar de la prima chemare de a ieși din Haldeea: „Voi face din tine un neam mare” (Geneza 12:2; vezi și Geneza 18:18).

Dar scopul pentru care ei au fost făcuți un neam mare a fost acela de a fi o „binecuvântare” (Geneza 12:2) pentru „toate familiile pământului” (Geneza 12:3). Și, deși binecuvântarea supremă avea să fie că Isus, Mesia, urma să vină din linia lor genealogică, până atunci ei trebuiau să fie lumina lumii. „De aceea, te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului” (Isaia 49:6). Nu că mântuirea se găsea în ei, ci că, prin ei, adevăratul Dumnezeu, singurul care poate mântui, trebuia să fie descoperit.

Poporul Israel se închina și îi slujea Dumnezeului care a creat universul, Domnului cerului și al pământului; păgânii se închinau la roci, la pietre, la lemn și la demoni (Deuteronomul 32:17; Psalmii 196:37).

Ce diferență covârșitoare!

În aceste versete, Moise a arătat spre două lucruri care au făcut ca poporul Israel să fie deosebit. În primul rând, faptul că Domnul era aproape de ei într-un mod unic, ca, de exemplu, prin intermediul sanctuarului. În al doilea rând, erau deosebiți datorită „legilor și poruncilor așa de drepte cum este toată legea aceasta”.

7. Ce altceva le-a spus Domnul, care ar fi trebuit să-i facă să-și dea seama de chemarea specială care le fusese adresată? Deuteronomul 4:32-35

Fără îndoială, lui Israel, ca popor, i se oferise atât de mult! Acum, cum avea acesta să răspundă?

Joi, 4 noiembrie – „Înțelepciunea și priceperea voastră”

După cum am văzut, Deuteronomul 4:1-9 este o exprimare puternică nu doar a statutului special al națiunii, ci și a chemării lui misionare. În toate aceste versete, este întretesută ideea că ei trebuiau să asculte, să urmeze și să împlinească ce le poruncise Domnul.

8. Citește din nou Deuteronomul 4:6. Ce spune Domnul că va fi considerat ca „înțelepciune” și „pricepere” în ochii acestor neamuri?

La prima vedere, ar putea părea că legile și poruncile conțin în sine înțelepciunea și priceperea. Dar nu aceasta spune textul. Da, Domnul îi învățase legile și poruncile, dar înțelepciunea și priceperea lor derivau din păzirea lor, din ascultarea de ele. Ascultarea - aceasta era înțelepciunea și priceperea lor.

Copiii lui Israel puteau să aibă sistemul cel mai minunat de legi, reguli și reglementări pe care l-a văzut vreodată lumea (de fapt, așa a fost), dar la ce le-ar fi folosit, dacă nu l-ar fi urmat? În schimb, înțelepciunea și priceperea lor derivau din aplicarea legilor lui Dumnezeu în viața lor de zi cu zi. Ei trebuiau să trăiască adevărurile pe care Domnul li le dăduse și puteau face astfel doar ascultând de ele. Toată lumina și tot adevărul nu le-ar fi fost de niciun folos lor sau păgânilor din jurul lor, dacă nu ar fi trăit acel adevăr. Astfel, din nou și din nou ei au fost chemați să asculte, fiindcă ascultarea lor de legi și de porunci, nu legile și poruncile în sine, era ceea ce conta ca să fie o mărturie pentru lume.

„Ascultarea de Legea lui Dumnezeu le-ar fi adus o prosperitate uimitoare în comparație cu națiunile lumii. Dumnezeu le-ar fi putut da înțelepciune și talente în toate domeniile, ar fi continuat să fie Învățătorul lor și i-ar fi înnobilit și înălțat prin supunerea față de legile Sale. Dacă ar fi fost ascultători, ei ar fi fost feriți de bolile de care sufereau celelalte popoare și ar fi fost binecuvântați cu putere intelectuală. Slava lui Dumnezeu, maiestatea și puterea Sa trebuiau să se descopere în toate dovezile prosperității lor. Ei trebuiau să fie o împărăție de preoți și de conducători. Dumnezeu le-a asigurat toate condițiile favorabile pentru a deveni cea mai mare națiune de pe pământ.” - Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 288

Citește Matei 5:13-16. Ce ne spune Isus în aceste versete, care reflectă ce i-a spus și poporului Israel? În special, cum ar trebui să ni se aplice nouă, ca adventiști de ziua a șaptea?

Vineri, 5 noiembrie – Un gând de încheiere

„Încă de la începutul mării lupte din cer, scopul lui Satana a fost acela de a desființa Legea lui Dumnezeu. Tocmai pentru a-si atinge acest obiectiv s-a revoltat împotriva Creatorului si, deși a fost expulzat din cer, a continuat același război pe pământ. Scopul urmărit în mod constant a fost acela de a-i induce în eroare pe oameni și a-i determina să calce Legea lui Dumnezeu. Fie că acest lucru se realizează prin respingerea Legii în întregime, fie prin eliminarea unuia dintre principiile ei, rezultatul va fi același în final. Omul care calcă «o singură poruncă» manifestă dispreț față de toată Legea, iar influența și exemplul lui sunt în direcția neascultării. El «se face vinovat de toate» (Iacov 2:10).” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 582

Cu privire la Baal-Peor, Ellen G. White a scris: „S-au încumetat să umble pe calea oprită și s-au prins în lațul lui Satana. Ademeniți de muzică și de jocuri, ațâțați de frumusețea preoteselor păgâne, s-au lepădat de credințioșia lor față de Dumnezeu. Îndată ce au luat parte la ospăț și la veselie, mintea li s-a întunecat bând vin și lanțurile stăpânirii de sine au fost rupte. Pornirile firești au ajuns să-i stăpânească și, odată ce conștiința li s-a mântit prin aceste fapte de destrăbălare, s-au lăsat înduplecați și să se închine înaintea idolilor.” - *Idem, Patriarhi și profeți*, p. 454

STUDIU LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Filipeni 4 - 1 Tesaloniceni 2

1. Ce anume din datina oamenilor nu trebuie să ne fure?

- Studii -

Studiul 6 – „Care este neamul acela așa de mare?”

2. Care este legătura desăvârșirii?
3. Cum îl numește Pavel pe Luca?
4. Ce i-ar fi dat Pavel, pe lângă Evanghelie, bisericii tesalonicenilor?

Evanghelizare, Secțiunea 16, subcapitolul „Solia împotriva tutunului și în favoarea temperanței”

5. Cum ia Satana lumea în robie?